

Szóval ti voltatok a hibásak!

A II. Világháború idején, amikor az összeköttetés úgy-ahogy helyreállt az országban, és a postai szolgáltatás is újraindult, a kolostorba címzett levelek mégis mindig jelentős késéssel érkeztek meg.

Cenzúra működött, Foggiban pedig, mint fontos olasz városban, bizottságot alakítottak a postai ellenőrzések lebonyolítására, melynek élén egy kapitány állt.

Egyik este, amikor Pio atya és néhány barátja társaságában voltunk, a refektóriummal szemközti kis térre egy kapitány érkezett. Bemutatkozott Pio atyának, kezét csókolt, majd magyarázni kezdte, hogy állnak a dolgok a városban.

Egyebek között arról is beszámolt, hogy ő a leveleket ellenőrző cenzori bizottság elnöke, és a Pio atyának címzett rengeteg levél az előző napokban igen sok munkát adott nekik. Erre Pio atya, akit finom és csattanós humoráért még inkább csodáltunk, a postai késedelmekre utalva megjegyezte: „*Á, akkor ti voltatok a hibásak!*” „Igen, atyám” – válaszolta a kapitány. „De mi csak a kötelességünket teljesítettük! Hiszen háború van... Mostantól kezdve azonban az Önnek címzett postai küldemények időben megérkeznek majd, mivel most már tudjuk, hogy nem tartalmaznak semmi mást, mint rengeteg emberi nyomorúságot!”

Nyissátok meg szíveteket a reménynek!

Az 1943-45 közötti háborús években történt.

Gigino Delli Carri, más kortársaihoz hasonlóan, szintén megkapta a katonai behívóját, és rövid kiképzés után rögtön a frontra vezényelték. Olaszország csupán néhány nappal korábban támadta meg Görögországot, Giginót pedig pontosan a görög frontra irányították. Mialatt a hadműveletek a rendes kerékvágásban zajlottak, Gigino rendszeresen írt haza, és híreket küldött magáról. Levelei természetesen némi megnyugtatót jelentettek a fiú családjának.

A Delli Carri család kis szerzetesi közösségünk egyik jótévője volt, és mivel én magam vezettem be Giginót a Ferences Egyletbe, a tőle érkező leveleket nekem is átadták, hogy én is tájékozódhassak a dolgok állásáról, és valamelyest magam is megnyugvást leljek.

Nem sokkal később azonban a görög fronton bekövetkezett a katasztrófa, s borzalmas, kegyetlen és kínzó csend telepedett fiataljainkra, akik a kemény és váratlan csatában részt vettek. Gigino egyik húga, Raffaella Delli Carri, anyai nagynénje, Serafina Pipoli kíséretében gyakran felkereste Pio atyát, hogy imáit és védelmét kérje fivére számára, valamint hírt kapjon felőle. A jóságos atya minden alkalommal azt mondta nekik, hogy Gigino biztonságban van.

Közben teltek, múltak a napok, majd pedig a hónapok. A csend egyre nyomasztóbb lett. Néha eljutott hozzánk egy-egy hírfoszlány, de jóformán csak tragikus eseményekről értesültünk, és ez, érthető módon, még jobban elszomorította azok szívét, akiknek testvérük, rokonuk vagy barátjuk harcolt az Adriai-tenger túlsó partján. A Delli Carri család kétségbeesésében egyre hevesebben ostromolta Pio atyát. Én magam is több alkalommal voltam szomorú szívű fültanúja esdeklő imáiknak és kéréseiknek. A mélységesen bölcs Pio atya meghallgatta panaszukat, és minden alkalommal ugyanazokat a vigasztaló szavakat ismételte meg nekik. De vajon miért nyugtalankodtak mégis ily sokat? Talán nem bíztak az atya szavában?...

Távolról sem erről volt szó. A félelem és rettegés csapdájában vergődő, szenvedő szívvel és lélekkel szemben megértőnek kell lennünk, személyesen is meg kell tapasztalni ezt a borzalmas lelkiállapotot ahhoz, hogy valóban megértsük, milyen mélységes kétségbeesésbe taszíthatja ez a helyzet az embert.

A háború véget ért. A fogságba esettek lassanként mind hazatértek, és hazatérésük híre olyan viharos gyorsasággal terjedt, hogy azt még a mai modern kommunikációs eszközök korában is megirigyelhetnék.

A foglyok tehát apránként hazatértek, Gigino azonban nem volt közöttük.

1945 májusának első két hetében Raffaella már nem bírta tovább elviselni családjá fájdalomát, ezért ismét elment San Giovanni Rotondóba, ez alkalommal is anyai nagynénje, Serafina Pipoli kíséretében. Gyónás közben tette fel a kérdést Pio atyának: „Atyám, hogyan lehetséges az, hogy lassan mindenki hazatér, a mi Giginónkról azonban még mindig semmi hír?” Pio atya erre gondolkodás nélkül, szívet-lelket megérintő, nem is reményt, mint inkább tökéletes bizonyosságot adó kedvességgel így válaszolt: „*Nyisd meg szívedet a reménységnek! Gigino néhány napon belül itthon lesz!*”

Az atya szavai Raffaellát mélységesen mehatották, sírva fakadt, és nyomban eltöltötte az oly régen áhított hazatérés öröme. Amikor kilépett a gyóntatószékből, és nagynénje meglátta, hogy sír, izgatottan kérdezte szomorúságának okát, ám unokahúgának szavaira az ő szívét is nyomban ugyanaz az ujjongó öröm járta át.

A Delli Carri család foggiai otthonába Pio atya szavai végül meghozták a régen várt bizonyosságot. Még napok teltek el, ám jótévőnk arcáról egy pillanatra sem tűnt el a mosoly. 1945. június 29-én délután kettő és három óra között egy hírvívő kopogtatott be a Freddo utca 64. szám alatt álló ház ajtaján, és boldogan jelentette be a családnak: „Gigino hazatért! Már itt van az utcában!” És néhány pillanattal később Gigino valóban családjá ölelő karjai között volt, épen és egészségesen.

Igaza volt Pio atyának?

Egy este, valamikor 1939-40-ben.

A kolostor új, társalgó helyiségében voltunk, Pio atya, a Bari provinciájához tartozó Ambrus atya és jómagam. A háborúról beszélgettünk, melynek során a németek egyértelműen győztesnek kiáltották ki magukat, miután lerohanták Belgiumot, Hollandiát, majd pedig Franciaországot, sorban, egymás után. Úgy gázoltak át ezeken az országokon, mint a gőzhenger. Nem létezett olyan erő, amely képes lett volna szembezálni velük.

Ambrus atyát határtalanul lenyűgözte a németek ellenállhatatlannak tűnő ereje, és lelkesedésében újabb fényes győzelmeket jósolt nekik. Pio atya ellenben, bár csodálta a fent említett eseményekben megnyilvánuló erőt és stratégiai zsenialitást, azon a véleményen volt, hogy a németek végül nem győzhetnek, mivel Hitler nyíltan szembefordult a pápával, és az árja-faj fanatikus védelmezője volt.

A vita ezen a ponton megfeneklett. Ambrus atya nem adta fel álláspontját, és hazafias érzelmektől fűtve kitartott, lévén Mussolini Hitler szövetségese. Ekkor Pio atya egyszer csak e szavakkal fordult hozzám: „*Konstantin atya, mondd meg a testvérünknek, hogy a történelem majd eldönti, melyikünknek volt igaza.*”

Én támogattam és megerősítettem mindazt, amit Pio atya mondott, Ambrus atya azonban hallani sem akart másnak az igazáról.

A háború a mindannyiunk által ismert eredménnyel ért véget.

Néhány év telt el. Egy nap, Foggia átutazóban, Ambrus atya látogatott el kolostorunkba. Én azonnal felismertem, és emlékeztem arra, annak idején milyen szilárdan ellenezte Pio atya később igaznak bizonyuló álláspontját. Miután testvéri szeretettel üdvözöltem, kereken neki szegeztem a kérdést: „Te vagy hát az a Bari provinciájához tartozó Ambrus atya?” „Én vagyok.” „Emlékszel még arra a régi vitára, amelyben oly kitartóan ellentmondtál Pio atyának?” „Emlékszem.” „És elhiszed-e már, hogy Pio atyának mindenben igaza volt?” „Természetesen, Ágoston atya. A történelmi események igazolták, hogy Pio atya valóban a jövőbe látott.”

* * * * *

Ima Pietrelcinai Szent Pio atyához

Pio atya,
te a büszkeség századában éltél, és alázatos voltál.
Te köztünk jártál az álom kergette, eljátszott
és imádott gazdagság korszakában, és szegény maradtál.

Pio atya,
melletted senki nem hallotta a Hangot
és te Istennel beszéltél;
közeledben senki nem látta a Fényt,
és te láttad az Istent,
miközben mi kifulladásra kerestünk,
te térden állva maradtál,
és láttad az Isten keresztre feszített Szeretetét,
sebekkel a kezén, a lábán és a szívében: mindörökre.

Pio atya,
segíts minket, hogy sírjunk a keresztre feszített Jézus előtt,
segíts nekünk, hogy higgyünk a Szeretetben,
segíts bennünket, hogy úgy érezzük a szentmisét, mint Isten sírását.
Segíts, hogy úgy keressük a megbocsátást, mint a béke ölelését,
segíts minket, kereszténynek lenni azokkal a sebekkel,
amelyek a hűséges és csendes szeretet vérét hullatják:
úgy, mint Isten sebei!

Ámen.

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

PADRE PIO

San Pio da Pietrelcina (1887–1968)

8/2

SZAVAK ÉS TÖRTÉNETEK PIO ATYA ÉLETÉBŐL

III. Emlékek a II. Világháború idejéből

Atyám, megmentettél minket!

A bombázásokat követően San Giovanni Rotondóba utaztunk, és ott is maradtunk 1943. augusztus végétől egészen október első napjaiig. Pio atya folytatta a gyóntatószékben végzett apostoli munkáját, emellett, amikor csak tehetett, a kolostori társalgóban nyújtott vigaszt számtalan embernek.

Egy délután az atya igen megindultan azt mesélte nekünk, hogy aznap reggel, az utazási nehézségek dacára is néhány pescarai lakos jött el hozzá. Beszámoltak neki a szomorú élményekről, melyeket nem sokkal korábban éltek át. A várost a tenger felől több alkalommal is, a szárazföldről és a levegőből egyaránt bombázták.

Az emberek egy négyemeletes épület földszintjére menekültek, és ott meghúzódva sírtak és imádkoztak, mivel az egymást követő robbanások igen megrémítették őket. Közükben Pio atya fényképét tartották, és zokogva azt ismételték: „Pio atya, ments meg minket! Pio atya, segíts meg minket!”

Majd érkezett a legfontosabb pillanat: bombatalálat érte a házat. A bomba átszakította az épület negyedik, harmadik, második, majd az első emeletét is. Képzeld csak el az emberek rémületét, amikor végül a bomba iszonyatos robajjal befűrödött az épület földszintjébe, ahol a szerencsétlen emberek menedéket kerestek. Kórusban kérték Pio atya közbenjárását: „Pio atya, ments meg minket!” Imájuk beleolvadt a pokoli zajba, amelyet a lezuhanó bomba hangja keltett, amely, azonban, valamely isteni csoda folytán, nem robbant fel!

„Pio atya, azzal a határozott szándékkal jöttünk el hozzád, hogy köszönetet mondjunk neked, amiért megmentettél minket” – mondták az abruzzói zarándokok, meghatottan és hálával telve.

(1943. Olaszország)